

са, починхль въ Галацъ, и че тамошнитѣ гърци искали да го погрѣбать, като го считали за свой еднородецъ, но българитѣ не го дали. Това слушахъ отъ разговора на учителитѣ.

Даскаль Пеню, слѣдъ това остави, или, по-право, не поиска вече да отиѣни юсовото правописание, и буквата *юсъ* (ж) — тая лисича опашка на българския левъ — останж въ търновскитѣ тогива въспитанници, споменъ отъ посѣщението на дѣда *Василия Априлова*.

Нашия класъ — първи и послѣденъ въ търговския *факултетъ* на даскаль Пеня, състоеше тогива не повече отъ 25 ученици ли, да кажа, или актьори; цѣло прѣставление давахми съ граматическитѣ наши упражнения. Питанията и отговоритѣ бѣхж стереотипни, които ученицитѣ единъ други му задавахж и отговаряхж, наредъ отъ единия до послѣдния: — *Колико частей слова суть?* — Осемъ; четири скланяеми и четири нескланяеми. — *Кажи ги,* — и тѣй нататкъ, като единъ разговоръ между ученицитѣ за всеко едно име, глаголь и другитѣ части, каквито съдържа посочения отъ учителя периодъ на граматическо изучаване и всечко това *велегласно*, и за подобро и импозантно прѣставление, особно лѣтно врѣме, това граматично учение ставаше въ училищния дворъ, насѣдали на една дъска край училищната стѣна подъ сѣнка, а самъ учителтъ на столъ, та минуюцитѣ прѣзъ училищния дворъ хора се спирахж да слушать *дълбокото ни учение*, на което се и очудвахж. Даскаль Пеню бѣше самъ режисьоръ на тоя родъ прѣдставления, искамъ да кажа, той прѣдаване граматическитѣ уроци, на които секундантина му прѣподавателтъ ни по другитѣ науки, Спиридонъ, бѣше пакъ нашъ съученикъ. Така даскаль Пеню поддържаше репутацията си на многоученъ човѣкъ. Та защо едноокія да не бжде царь между слѣпитѣ? До него идѣхж всички, които имахж нужда да имъ напише нѣщо на български, писмо до владиката, *дията* (завѣщание), или надгробни надписи; той знаеше да съчинява тѣзи послѣднитѣ — все на стихове. Още и до днесъ има въ двора на църквата Св. Николай на една плоча слѣдующия надгробенъ надписъ отъ него съчиненъ:

Тукъ лѣжи младъ иргенъ харинъ

Художеството му кожухаринъ!

При таквъвъ учитель-поетъ и азъ дори изучихъ стихотворението, разбира се, безъ да го учж. Прѣзъ августъ 1850 г.,